Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus
Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 235

In octaua Penthecostes

corpari: ꝑ quē p̄nt ascēdere in regnū dei. Et quia
ascensio vel ingressus regni celoꝝ fieri non potest
absqꝫ fide ⁊ sacramentis dñice passiōis: recte sub
Tex. infert. ¶ Et sicut moyses exaltauit serpentē in de/
serto: ita exaltari opꝫtet filiū hominis: vt om̄is qui
credit in ip̄m nō ꝑeat: sed habeat vitam eternam
Mira magisterij celestis arte dñs magistrū leg̃
mosayce ad spiritalē legis eiusdē sensum inducit:
recordās historie veteris ⁊ hanc in figurā sue pas/
sionis atqꝫ humane saluationis factā edisserens.
Narrat quippe liber numeroꝝ: quia ꝑtesus i he/
remo populus israel itineris lōgi ac laboris: mur
murauerūt ꝯtra dñm ⁊ moysen: ideoqꝫ dñs imi/
serit in illum ignitos serpentes: ad quoꝝ plagas
mortesqꝫ plurimoꝝ cū clamarēt ad moysen ⁊ ipse
oraret ꝓ eis iussit eū facere serpentē eneū ⁊ pone/
re ꝓ signo: qui ꝑcussus inquit aspexit in eū viuet.
Et ita factū est. Plaga igit̃ serpentiū ignitoꝝ ve/
nena sunt incentiua vitioꝝ: que animā quā tan/
gunt spiritali morte ꝑimunt. Et bñ murmurans
ꝯtra dñm populus serpentiū morsib⁹ sternebat̃:
vt ex ordine flagelli exterioris agnosceret q̃ꝫtam
intus ꝑniciem murmurādo pateretur. Exaltatio
aūt serpētis enei: quē dum ꝑcussi aspicerent sana/
bant̃: passio nostri redēptoris est in cruce: in cui⁹
solū fide: regnū mortis ⁊ pc̄ti superat̃. Recte etem̄
ꝑ serpētes peccata: que animā simul ⁊ corpus ad
interitū trahūt exprimunt̃: non solū qꝛ igniti: qꝛ
virulenti: qꝛ ad ꝑimendū sunt astuti: verū etiā qꝛ
ꝑ serpentē primi ꝑentes nostri ad peccandū ꝑsua/
si: ac de imortalib⁹ sunt peccādo mortales effecti.
Recte ꝑ serpentē eneū dñs ostendit̃: qui venit in
similitudinē carnis peccati: qꝛ sicut eneus serpēs
effigiē quidē ignitis serpentib⁹ similē: sed nullum
prorsus in suis mēbris habuit ardorē veneni no/
centis: quin poti⁹ ꝑcussos a serpentib⁹ sua exalta
tione sanabat: sic nimiꝝ sic redēptor humani ge/
neris nō carnē peccati: sed similitudinē induit car
nis peccati: in qua mortē crucis patiendo creden/
tes in se ab omni peccato: ⁊ ab ipsa etiā morte libe
raret. Sicut ergo moyses exaltauit serpentē in
deserto: ita inquit oportet exaltari filiū hominis:
qꝛ sicut illi qui exaltatū ꝓ signo serpētē eneū aspi
ciebant sanabant̃ ad tp̄s a corꝑali morte ⁊ plaga
quā serpentiū morsus intulerat: ita ⁊ qui mysteri
um dñice passiōis: credēdo: ꝯfitēdo: sinceriter imi
tando aspiciūt: saluant̃ in ꝑpetuū ab omni mor/
te quā peccādo in animo ꝑiter ⁊ carne ꝯtraxerāt.
Vñ recte subiungit̃: Vt oīs qui credit in ip̄o nō
ꝑeat: sed habeat vitā eternā. Cui⁹ quidē verbi pa
tet sensus: qꝛ qui credit in xp̄m nō solū ꝑditionē
euadit penaꝝ: sed ⁊ vitā ꝑcipit eternā. Et hoc in/
ter figurā distat ⁊ veritatē: qꝛ ꝑ illā vita ꝓtelabat̃
corꝑis: ꝑ hāc vita dat̃ sine fine mansura. Sꝫ que
rendū sollerter est: vt qd̄ intellectus bene sentit:
oꝑatio ꝯdigna ꝑficiat: quaten⁹ ꝯfessio recte nostre
fidei ⁊ sobrie ꝯseruādo ad perceptionem ꝓmisse
nobis vite mereat̃ attingere. Verū qꝛ hec de filio
hominis dicunt̃ qui exaltari in cruce ⁊ mortē po
tuit pati: ne putaret nicodem⁹ filiū tantū homis
esse eū a quo vita esset expectanda ꝑpetua: curauit
ei dñs etiā diuinitatis sue patefacere sacramētuꝫ:
vnūqꝫ ⁊ eundē filiū dei ⁊ filiū homis mūdi osten
Tex. dere saluatorē. Nam sequit̃: ¶ Sic em̄ de⁹ dile/
xit mundū vt filiū suū vnigenitū daret: vt omis
qui credit in eū nō pereat: sed habeat vitā eternā.

Unde notādum q̄ eadem de filio dei vnigenito
replicat: que de filio hominis i cruce exaltato pre/
miserat dicens: vt omnis qui credit in eum non
pereat: sed habeat vitam eternam: quia profecto
idem redemptor noster filius dei ante secula exi/
stēs: filius hominis factus est in fine seculorum:
vt qui per diuinitatis sue potentiā nos creauerat
ad perfruendā vite beatitudinem perhennis: ip̄e
per fragilitatem humanitatis nostre: nos restau/
raret ad recipiendā quā perdidimus vitā. Unde
nobis satagendū est fratres charissimi: vt diuinis
beneficijs vicem rependentes: diligam⁹ toto cor/
de: tota anima: tota virtute deum patrē: qui nos
tanto amore prior dilexit: vt proprio filio suo non
parceret: sed pro nobis omnibus traderet illum.
Diligamus ipsum filium: qui cum in forma dei es
set nostre libertatis ⁊ vite gratia formā serui acce
pit: factusqꝫ est obediens vsqꝫ ad mortē mortē au/
tem crucis. Et sicut de eo dicit iohānes apostolus Apoc. i.
qui dilexit nos et lauit nos a peccatis nostris in
sanguie suo. Diligamus sanctū eiusdē patr̃ et fi/
lij spiritū: in cuius vnctione signati sumus in die
redemptionis: qui vbi vult spirat: ⁊ vbicunqꝫ spi
rat cōtinuo flāmam eiusdē diuine dilectionis ac/
cendit. Credamus ip̄m patrē ⁊ filiū ⁊ spiritū san/
ctum vnū esse deum ⁊ dominū nostrū: ac debitis
laudibus exaltemus nomen eius in inuicem: cui
est gloria imperium ⁊ potestas ante secula secu. a.

Liber leuite Alcuini: de fide san cte ⁊ indiuidue trinitatis: ad gloriosum imperatorē Karolū deoqꝫ de uotū missus ac scriptus. Incipit prologus.

Domino glorioso Karolo imperatori augustissimo
atqꝫ christianissimo: hūilis leuita Al/
cuinus in domino deo p̄sent̃ prospe/
ritatis ac perpetue beatitudinis salutem. Dū di/
gnitas imperialis a deo ordinata ad nil aliud ex/
altata esse videt̃: nisi populo preesse et prodesse: ꝓ
inde dat̃ a deo electis potestas ⁊ sapiētia. Pote=
stas: vt superbos opprimat: et defendat ab impro
bis humiles: Sapiētia vt regat et doceat pia sol
licitudine subiectos. His duob⁹ sancte imꝑator
muneribus diuina vestrā incompabiliter subli/
mitatem eiusdē nominis et numinis antecessori/
bus gratia superaltauit et honorauit: terrorē po/
tentie vestre suꝑ oēs vndiqꝫ gentes imittens: vt
voluntaria subiectiōe ad vos veniant: quos prio/
ribus bellicus labor tempib⁹ sibi subdere non po/
tuit. Quid igit̃: quid agendū est vestre deo deuo/
tissime sollicitudini tp̄e serenitatis et pacis: quo
militaris laboris cingulo soluto totus pacifica de
te populus ꝯcurrere festinat ad vestre iussiōis edi
ctum: intentusqꝫ ante thronū gratie vestre consi/
stens quid cui ꝑsone vestra auctoritas p̄cipe velit
nisi etiam omni dignitati iusta decernere: rata
p̄cipe: scā ammonere: vt quisqꝫ let⁹ cū ꝑpetue sa/
lutis p̄cepto domū redeat: Ne vero mee in dño
deuotiōis studiū ocio torpēs vestro in p̄dicatiōe
catholice fidei defuissꝫ adiutorio: direxi scīssime
auctati vr̄e de fide scē et īdiuidue trītat̃ sub spe/
cie manualis libelli sermonē: vt diuine laus et fi/

v 4

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0235
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG